

Til sidst foretoges:

Første Behandling af Forslag til Lov om Ændringer i Lov Nr. 164 af 16. Maj 1934 om Lempelser for visse Laan til sønderjyske Landbrugere, Haandværkere, handlende og Fiskere m. fl., saaledes som denne er ændret senest ved Lovanordning Nr. 182 af 12. April 1945, jfr. Lov Nr. 271 af 1. Juni 1945.

(Lovforslaget findes i Tillæg C. Sp. 1255).

Lovforslaget sattes til Forhandling.

Finansministeren (Thorvil Kristensen):

Jeg skal tillade mig for det høje Ting at forelægge Forslag til Lov om Ændringer i Lov Nr. 164 af 16. Maj 1934 om Lempelser for visse Laan til sønderjyske Landbrugere, Haandværkere, handlende og Fiskere m. fl., saaledes som denne er ændret senest ved Lovanordning Nr. 182 af 12. April 1945, jfr. Lov Nr. 271 af 1. Juni 1945. Denne saakaldte Rentelempelseslov har utvivlsomt i sin Tid haft meget stor Betydning i Sønderjylland. Det maa naturligvis paa den anden Side være ønskeligt med Tiden at komme bort fra denne Lovgivning ligesom fra anden Særlovgivning for Sønderjylland, idet det er formaalstjenligt efterhaanden at faa denne Landsdel ind under de samme Regler som det øvrige Land. Der vil derfor ogsaa kunne ventes en gradvis Afvikling af denne Lovgivning. Der er heldigvis ogsaa sket det, at de Beløb, Staten har maattet udrede i Henhold til Rentelempelsesloven, har været nedadgaende, og det vil de fortsat være, fordi de Laan, den omfatter, efterhaanden afvikles. Imidlertid har det Udvalg, som administrerer Loven, været samlet, og der er fra Udvalget kommet en enstemmig Indstilling til Regeringen om, at Loven maatte blive forlænget endnu en Gang. Man har foreslaaet en Forlængelse for 4 Aar; idet man finder, at der stadig i Sønderjylland er særlige Forhold til Stede i et saadant Omfang, at det kan være betimeligt at opretholde denne Lovgivning nogen Tid endnu. Fra Regeringens Side har man imidlertid ment at burde indskrænke sig til en Forlængelse for 2 Aar; saa maa vi se, hvordan det gaar, naar disse 2 Aar er forløbet.

Jeg skal hermed anbefale dette Forlængelsesforslag til det høje Tings Velvilje.

Alfred Kristensen: Den højtærede Finansministers Udtalelser kan jeg fuldt ud tilslutte mig. Det glædede mig i høj Grad, at Ministeren ønsker, saa vidt det er forsvareligt og muligt, en gradvis Afvikling af

den heromhandlede Lovgivning, og særlig glædede det mig, at Ministeren fremhævede det ønskelige i, at Særlove af enhver Art for Sønderjylland søges afviklet. Den Lov, der blev gennemført i 1934, havde en efter min Formening overordentlig stor Betydning. Jeg er af den Opfattelse, at Loven i 1934 og de følgende Aar kom til at virke som en af de bedste Kriseforanstaltninger i Sønderjylland, den fik en ret vid Betydning ud over de økonomiske Spørgsmaal, som direkte blev berørt af den.

Rentelettelsesudvalget for Sønderjylland er nu, efter at det har haft Møde med en overordentlig kompetent Forsamling, nemlig Repræsentanter for samtlige sønderjyske Akkordudvalg, Sønderjysk Hypoteklaanefond og Laanekassen for Sønderjylland, kommet til den Opfattelse, at det under de forhaandenværende Forhold for Landbruget og under Hensyn til de stigende Driftsudgifter samt de faldende Priser paa Landbrugets Produkter vil være nødvendigt at forlænge denne Lov. Det forekommer mig, at denne Motivering er overordentlig svag, simpelt hen fordi denne Begrundelse, som ikke har Rod i de særlige sønderjyske Forhold, efter mit Skøn ikke længere kan være Motivering for en Forlængelse af de særlige Rentetilskud, der her er Tale om. Det er ejendommeligt, at man som Motivering alene anfører Landbrugets Forhold, skønt man dog ved, at Rentetilskuddet ogsaa omfatter Haandværkere, næringsdrivende og Fiskere; dem omtaler man ikke, det kunde tyde paa, at der for disses Vedkommende ikke længere er Forhold til Stede, som motiverer en Forlængelse. Jeg tror, at det nærmest er — hvad skal vi kalde det — en Forglemmelse, at man ikke har taget de Erhverv med, thi hvis man skulde pille enkelte Erhverv ud, som i 1945 har haft særlig vanskelige Vilkaar, maatte det efter min Opfattelse være Fiskerne ned langs Østkysten af Sønderjylland, som ernærer sig ved Fjordfiskeri. Efter mit Skøn kunde den anvendte Motivering lige saa godt bruges for Hjælp til en hvilken som helst anden Landsdel i Landet. I 1934 var Motiveringen først og fremmest den, at Jordfordelingen i Sønderjylland var en saadan, at der ikke var de samme Muligheder for intensivt Brug som i det øvrige Land, og desuden var der Hensynet til de særlige nationale Forhold. Denne særlige sønderjyske Motivering, som var til Stede i 1934, forekommer mig i det væsentlige at være bortfaldet nu.

Efter min Formening er det et Spørgsmaal, om denne Lovgivning ikke burde have været afviklet paa et tidligere Tids-